

Arvesølges Forandring til reen agnatisk er den Tanke, der efterhaanden har arbejdet sig frem og nu er nødvendig, og man paa den anden Side lægger stor Vægt paa Renunciationen med Hensyn til den Maade, hvorpaa, den Aand, hvori Forandringen skal skee.

Jeg kommer nu til det Punkt, som jeg har antydet for mig er det Vigtigste, som Sagen nu engang staaer, efterat der i mine Tanker ikke længer kan holdes paa Kongelovens Arvesølge. Jeg troer nemlig, at det er af overordentlig Vigtighed, at Overgangen til den nye Arvesølge skeer paa den rigtige og sande Maade. Naar der forleden Dag, da jeg havde udtalt mig derom, fra enkelte Sider yttredes, at man jo maaskee ikke havde Noget imod, at omslytte et Par Sætninger i Budskabet, da laa deri neppe en tilstrækkelig Erkjendelse af Sagens Vigtighed. Jeg har opstillet to Fordringer, som jeg troer, man maa gjøre, for med Beroligelse at kunne gaae ind paa Antagelsen af det kongelige Budskab; den ene Fordring er en rigtig Orden, at Prinds Christian først bliver Konge, og Kongelovens Arvesølge dernæst ophæves, den anden, at det bestemt og klart udtales, hvad der er Tanken ved den hele Forandring, at der ikke er Tale om et nyt Monarchie, men at der er Tale om et gammelt Monarchie, hvis statsretlige Forhold iøvrigt blive de samme. Det er dette, jeg skal søge at gaae lidt nærmere ind paa. Jeg veed meget vel, at Hans Høihed Prinds Christian af Glücksborg ikke ligefrem kan arve efter Kongeloven; thi hvis han kunde det, vare alle vore Forhandlinger om ham og hans Linie aldeles overflødige. Ved Hendes kongelige Høihed Landgrevinde Charlottes Frastigelse, dernæst ved hendes Søns, hendes ældre Datters og dennes Slægts, blev Prindsesse Louise af sig selv, naar den egl. Mandstamme uddøde, Dronning af Danmark uden vort Samtykke; hendes Sønner bleve arveberettigede efter hende, ligeledes uden vort Samtykke; naar hun altsaa selvstændigt kunde overføre sin Ret paa sin Gemal, eller naar der ikke var Tale om ham selv, men kun om hans Afkom, saa behøvedes der aldeles ikke vort Samtykke til, at den glücksborgske Familie kom paa Thronen. Men der er her et Punkt, til hvilket vi skulle give vort Samtykke, nemlig, at Prinds-

essen, naar ved Frastigelse af Berettigelse er kommet til hende, overdrager den til sin Gemal. Man har nu sagt, at i det kongelige Budskab staae begge Ting, Kongelovens Arvesølges Ophævelse og Prinds Christians Kaldelse til Regjeringen tilligemed hans mandlige Descendenter, ved Siden af hinanden som Noget, der indtræder aldeles samtidigt; men Ordet „samtidig“ staaer ikke i Budskabet, og, om det end stod, vilde det alligevel ikke have den Betydning, som jeg forlanger; thi saa vilde der nærmest være udtrykt, at Kongeloven ophæves, for at gjøre Plads for Prinds Christian, for at han samtidigt, uden Hensyn til Kongeloven, kan komme til Regjeringen. Men det er dette, vi skulle undgaae; vi skulle see til, at Prinds Christian kan komme paa Thronen i saa nær Sammenhæng med Kongeloven som muligt, og saa skal den ophæves. For det Første er det i og for sig selv vigtigt, at ikke noget eneste Dieblit Sammenhængen mellem Monarchiets ældre og nyere Arvegang tabes af Sigte, at der ikke kommer noget ganske Nyt ind (Hør! Hør!); thi denne Sammenhæng knytter den nye Række af Regenter i Danmark til Legitimitetens Princip, idet den bliver en Fortsættelse af den gamle Række. Men dernæst er det ogsaa af ikke ringe Betydning, at derved bliver det Hele, som der fordræs, et indenlandsk Arrangement; det bliver en Ordning, om hvilken vi vide, at, naar vi have bragt den istand, saa vil Udlandet vedkjende sig den; men det bliver en Ordning, som vi selv kunne foretage, og mod hvilken Udlandet, selv hvis det ikke billigede den, dog kun paa eet Punkt vilde kunne gjøre Indsigelse. Vi kunne ved Renunciationer, uden Udlandets Hjælp, faae Prindsesse Louise af Hessen berettiget til at tiltræde Regjeringen i Danmark, og ved vort Samtykke kan hun overdrage denne Ret til Prinds Christian af Glücksborg, og derved er han Konge i Danmark, men at Rusland vil lade sine Pretentioner hvile, medens han og hans mandlige Slægt er Konge i Danmark, følger ikke af vor Beslutning; her maae vi tye til Udlandet; men alt det Dvrige kunne vi udrette selv. Det er blevet sagt, at det maaskee kunde være ligesaa godt, at Prinds Christian besteg Danmarks